

РЕШЕНИЕ

№ 28709

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **12433** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба вх. № 26541/26.11.2025 г. на съда, подадена от Х. Р. Ш., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], адрес за кореспонденция [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу решение № 5251 от 23.10.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ МС/, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата и становище на жалбоподателя от 07.05.2026 г., чрез адв. Л. Д. с пълномощно, приложено по адм. д. № 3679/2026 г. на ВАС, са отправени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречащ на материално-правните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Изложени са доводи, че административният орган не бил изследвал бежанската история в светлината на общото положение в страната по произход, в която бил налице въоръжен конфликт. Счита, че са налице основателни опасения за живота и сигурността на чужденеца, ако бъде върнат в С.. Излагат се доводи, че в административния акт не са обсъдени всички факти в цялост. Моли решението да бъде отменено. В проведените по делото съдебни заседания, жалбоподателят се явява лично и с адв. Д.. Поддържат жалбата и отправят доказателствени искания, представят справки, получени в други производства, и от общодостъпни източници относно ситуацията в С.. Молят оспорвания административен акт да

бъде отменен.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, представляван от юрк. Е. Х., оспорва жалбата. Представя актуални справки относно С., моли съда да отхвърли жалбата на основанията, посочени в административния акт.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява заключение по делото.

Административен съд София-град, Първо отделение, 4-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В-13-950/06.08.2024 г. на РПЦ - С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, от Х. Р. Ш., от мъжки пол, роден на г. в [населено място], обл. Р., С., гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, религиозна принадлежност: мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установен въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ, а в хода на производството е представил и оригинал на карта за самоличност /л. 47 и сл./.

На 29.07.2025 г. с Х. Р. Ш. е проведено интервю, въпросите и отговорите са обективирани в Протокол с рег. № УП 6898. Сирийският гражданин заявява, че напуснал С. през есента на 2012-2013 г. нелегално за Т., където се установил в [населено място] - за период от единадесет години. Бил получил карта за временна закрила и не е имал проблеми с турските власти. Посочва, че причината да напусне Т. била, че през 2024 г. документът му е бил обявен за невалиден от властите, заплатата му е била намалена - от работодателя, и турците вече не се отнасяли добре със сирийците. Големият му брат му казал да отиде в Германия, защото там ще намери работа. Споделя, че е платил на трафикант за да го преведе не по законоустановения ред на територията на Република България. Бил задържан от властите в Република България, след което подал молба за международна закрила и бил настанен в лагер, който напусна самоволно /л. 74 и сл./, за да продължи към Германия. Преминал през териториите на С., Б., Х., С., Италия и Ш. че достигнал до желаната държава, в която е искал да подаде втората си молба за закрила. Г.манските власти му връчили отказ по молбата за закрила и са го трансферирали обратно в Република България.

Така, в хода на интервюто с рег. № УП 6898/29.07.2025 г., чуждият гражданин мотивирал молбата си за международна закрила с войната в държавата му на произход; разказал, че е роден и живял в [населено място], област Р., С., и че от 2012-2013 г. до 2024 г. живял в Т.. Заявява, че е учил до седми клас и работил в строителството, напуснал С. заради войната и проблемите. Твърди, че в селото му управлява новата сирийска власт и че там има проблеми между племената за земеделската земя. Посочва, че не може да живее в Тел А. нито на друго място в С., защото там няма работа и все още има проблеми между племената. Пояснява, че ако се завърне не очаква нищо добро да му се случи и че няма да има работа, но не е имал никакви проблеми с никого в родината си. Обяснява, че когато има ново правителство и работа ще се завърне в С.. Допълва, че иска да работи в Република България.

При провеждане на интервюто чужденецът заявява, че не е имал лични проблеми, основани на етническата му принадлежност и религиозните му възгледи в държавата му по произход. Разказва, че не е задържан и арестуван, нито е бил съден и осъждан в С.. Съобщава, че не е членувал в политически партии и организации, нито във въоръжени групировки и религиозни общности и секти. Твърди, че никога не е заплашван и че не му е оказвано насилие в държавата му на произход.

За да издаде оспорения акт, органът е съобразил данните от чужденеца, приобщената към преписката справка за С. към 10.09.2025 г., вкл. по бюлетин на ВКБООН от 04.09.2025 г., и приел,

че в [населено място], обл. Р., управлявала новата власт и че там проблемите са свързани единствено с това кой ще владее земеделската земя. След извършен обстоен анализ на представените в хода на административното производство доказателства относно бежанската история на чуждия гражданин, които се явявали направените устни изявления в хода на проведеното интервю с рег. № УП 6898/29.07.2025 г., за него не се установявало реално ниво на риск от преследване в държавата му на произход. В същото време било неоспорим факт, че режимът на Б. А. и редовната сирийска армия вече не съществували. С. се управлявала от преходно правителство, което в последните месеци получавало международно признание от все повече западни държави, включително отпадане на всички санкции от САЩ, поради което нивото на сигурност в страната се покачвало, роднините на апликанта били останали да живеят там – [населено място], обл. Р., С.. Наред с това чуждият гражданин бил посочил, че ако се завърнел няма да има други освен финансови проблеми заради повсеместната липса на работа. Тези обстоятелства както и фактът, че след свалянето на режима на Б. А. хиляди сирийски граждани са се завърнали в родината си, доказвали тезата, че Х. Р. Ш. можело да се завърне и да живее в страната по произход, където управлява новата сирийска власт, без тези му действия да доведат до основателни опасения от преследване. Представената бежанска история била с ниска степен на относимост към предметния обхват на ЗУБ. В хода на проведеното административно производство се установявало, че молителя можело да се завърне и да живее в родината си. Реалният мотив кандидатът за закрила да не желае да се завърне при роднините си в С. след падането на режима на Б. А. и нелегално да премине през териториите на няколко държави членки на Европейския съюз, с цел да достигне до Германия, бил по икономически причини.

В хода на производството, преди решението № 10049/25.09.2024 г. за прекратяване на производството за международна закрила, връчено на чужденеца на 30.12.2024 г., е изискано и получено с писмо рег. № УП 6809/12.09.2024 г. становище от ДАНС специализирана дирекция "М"-ДАНС /л. 73/, че към момента ДАНС не възразявала да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

След възобновяване на производството по молба на чужденеца от 29.07.2025 г. /л. 59/ и във вр. с Докладна записка № ПМЗ-ВР-2153/29.07.2025 г. /л. 51/ и Докладна записка № ПМЗ-ВР-2954/26.09.2025 г. /л. 36/ е изискано е становище от ДАНС, в отговор на което, с писмо на ДАБ рег. № УП-6898 от 06.10.2025 г. /л. 35/ директорът на специализирана дирекция "М" - ДАНС уведомил председателя на ДАБ МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Със становище от старши експерт в отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ РПЦ-С. до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут /л. 27/.

С оспореното в настоящото производство решение № 5251/23.10.2025 г. председателят на ДАБ МС, на основание чл. 75 , ал. 1, т. 2 и 4 вр. с чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Р. Ш.. Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Счел е още, че сред изложените от сирийския гражданин в интервюто причини за напускане на страната си на произход, не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. Прието е от административния орган, че не се заявява чуждият гражданин да е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход, както и че твърденията му не съдържат информация за

осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

В оспореното решение е прието още, че търсещият международна закрила е напуснал страната си по произход заради желанието си да дойде в Република България по изцяло лични причини. От заявените в хода на административното производство факти, административният орган е заключил, че не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, както и липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ, поради което искането в частта за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено като неоснователно.

Пред органа не са установени основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от последното, ответникът е направил извод, че не може да се формира такъв, че чужденецът е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

На следващо място, издателят на заповедта е направил извод, че Х. Р. Ш. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Спрямо сирийския гражданин не съществувал и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства, поради което не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ.

След извършен анализ на информацията за обстановката в С., актуална към момента на постановяване на процесното решение, изложена в справка с вх. № МД-02-483/10.09.2025 г. от дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, административният орган е установил, че към 3 септември 2025 г., считано от 8 декември 2024 общият брой на сирийските граждани, завърнали се в С. от началото на 2024 г., ставал 1 223 238 души. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на Работната група за вътрешно разселени лица, към 3 септември 2025 г. 1 763 513 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си, 880 058 от които след 8 декември 2024 г. На 29 август 2025 г. министърът на вътрешните работи на Т. А. Й. обявил, че 450 169 сирийци са се завърнали доброволно от Т. от 8 декември 2024 г. насам, с което общият брой на завърналите се достигнал 1 190 172 души, като броят на сирийците с временна закрила в Т. е намалял от 3,53 милиона души през 2022 г. до 2,51 милиона души към август 2025 г., добавяйки, че се очаква доброволните завръщания да се увеличат допълнително със стабилизирането на условията в С..

Въз основа и на представените справки административният орган е достигнал до извода, че не са налице и разрешенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В заключение, в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват

предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, т. к. кандидатът за статут не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини /чл. 9, ал. 8 ЗУБ/, тъй като той не се позовавал на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 10.11.2025 г., а жалбата срещу него е подадена до Административен съд София–град чрез органа на 21.11.2025 г.

По делото са представени доказателства от ответника относно актуалната обществено-политическа обстановка в С., а именно справки с вх. № МД-02-135/03.04.2025 г., с вх. № МД-02-150/15.04.2025 г. и вх. № МД-02-229/15.06.2025 г., изготвени от дирекция „Международна дейност и проекти“ на ДАБ, конкретно касателно Общо положение в страната; актуалната политическа и икономическа обстановка; посочване на реквизити, съдържащи се в съдебни актове на сирийската правораздавателна система и разликите между тях; реквизити на актове на държавна администрация, в това число от органи на полиция, служби за сигурност, заповеди, разпореждания, указалия и други сходни на тях актове, които се издават от държавната администрация на Сирийска арабска република; реквизити на актове на общинската администрация; съществуват ли актове /заповеди, уведомителни писма, разпореждания, присъди, в това число задочни/ от шийтски и/или сунитски племенни организации по отношение на граждани на Сирийска арабска република?; Издават ли съответните институции /съд, полиция и др. институции/ „резюме на свидетелство за съдимост“ и/или „резюме или извадка от издадена присъда на съда за дадено лице“, реквизити; Всички издадени съдебни и/или полицейски документи, лично ли се получават от лицето, за което се отнасят или може да се получат от негов близък. Също – по делото са приети представени от жалбоподателя със становището уточнение на жалбата от 07.05.2026 г. и след него данни, справки и информация от други производства относно С..

Съгласно постъпилото, след уведомяване от съда по реда на чл. 3, ал. 2 ЗУБ, становище от представителството на ВКБООН в Република България, същото поддържа позицията си от декември 2024 г. относно връщането в С., припомня заключение на Съвета на ЕС от юни 2025 г., съгласно което ЕС вземал под внимание изявленията на преходното правителство в С., в които се посочва завръщането на сирийските бежанци при подходящи условия като основна цел. ЕС също вземал под внимание и изявленията на ВКБООН, че условията в С. понастоящем не позволявали широкомащабно доброволно връщане в С. предвид хуманитарната и икономическата ситуация и ситуацията в областта на сигурността. Същевременно ЕС се ангажирал да съдейства за създаването на условия за безопасно, достойно, доброволно и устойчиво връщане в С. и бил готов да подкрепи онези, които доброволно желаят да се завърнат. От ключово значение било да се гарантира запазването на пространството за предоставяне на убежище на бежанците и спазването на принципа на забрана за връщане. ЕС оставал ангажиран с укрепването на наблюдението на закрилата, последващите действия, подкрепата и услугите за разселените лица или новозавърналите се в С. - по-специално съвместно с ВКБООН. Цитират се прогноза и оценка за С. към април 2026 г. на Съвета за сигурност на ООН и на Службата на ООН за координация на хуманитарните въпроси. Приложена е компилация, списък, на актуални ресурси за С. по независими доклади от публично достъпни източници /Съвета за сигурност на ООН, Агенцията на ЕС в областта на убежището/, като изрично е уточнено, че информацията е илюстративна, не изчерпва наличната в публичното пространство информация, нито имала за цел да бъде общ доклад за състоянието на правата на човека. Този списък не бил определящ по отношение на основателността на всеки отделен случай, като потребителите следвало да се запознаят с пълния

текст на цитираните документи и да преценят достоверността, уместността и актуалността на източниците с оглед на конкретния въпрос.

Жалбоподателят се е явил лично в две от съдебните заседания, представляван от адвокат и с назначен преводач, като е имал възможност да представи бежанската си история, заяви лично претенциите си по предмета на спора и относно оплакванията за законосъобразността на оспорения акт.

Настоящият състав на Административен съд София–град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Жалбата е подадена пред компетентен по място и род съд, срещу подлежащ на оспорване акт, в срока по чл. 84, ал. 3 ЗУБ, от лице по чл. 3 АПК, вр. §. 1, т. 2 ДР ЗУБ, което е адресат на индивидуалния административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество, като в този смисъл от значение за настоящото дело е и че производството по делото продължава след произнасянето на ВАС с определение № 4143/15.04.2026 г. по адм. д. № 3679/2026 г. на ВАС, 4 отделение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 вр. чл. 2, ал. 3 ЗУБ - председателят на Държавната агенция за бежанците предоставя, отказва, отнема и прекратява международна закрила в Република България.

Решението е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени фактическите и правните основания за издаването на акта – мотиви.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 ЗУБ/. Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата разбираем от него език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Изложеното определя

спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието „преследване“ е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1- 3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В този смисъл преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, е обоснована. Х. Р. Ш. изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му на произход. Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е търсенето на работа и целта му да стигне Германия, където имал брат, и по-добър живот, като напуснал държавата, защото имало война.

В случая съдът напълно споделя мотивите на органа за неоснователност на молбата за закрила, като с оглед становищата на страните в хода на съдебното производство и събраните доказателства намира за необходимо да обсъди, че от данните на жалбоподателя се установява, че е напуснал страната си по произход преди повече от 10 г. и понастоящем оплакванията за наличие на война са неоснователни, а жалбоподателят наред с това не е отбивал военна служба. Поради което, с оглед данните за падане на режима на Б. А., е неотносимо и безпредметно обсъждането на възможността за мобилизация на кандидата от страна на редовните сирийски сили. Действително, съществуват случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба е единствената причина да се иска статут на бежанец, когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта, каквито обстоятелства обаче не се навеждат от кандидата. Хипотетичните твърдения на жалбоподателя, че може да бъде мобилизиран, не са достатъчни, за да се направи извод, че същият се нуждае от международна закрила.

В тази връзка, правилно административният орган е приел, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и че посочените

инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права, до такава степен тежки по своето естество или повторяемост, за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице. Този извод не се променя и от твърденията за наличие на кръвна вражда с друго племе. Сочените проблеми между две племена, свързани със земя, вкл. и в съдебното производство, не са конкретизирани, не се доказват и не се възприемат от съда като релевантни за предоставяне на закрила. Непостоянни са твърденията на чужденеца, че цялото му семейство е напуснало С., избягало в Т. 2011 г., но му съобщавали да не се връща в С., защото там били в кръвна вражда с друго племе, но имал брат в Германия. Наред с това, в сезиращата съда жалба, ясно е посочено, че причините за напускане на С. били изложени добросъвестно пред органа и били възприети от същия правилно. Едва със становището на жалбоподателя по делото от 07.05.2026 г., с което по естеството си уточнява и допълва сезиращата жалба, след указанията на съда по разпределянето на доказателствената тежест с определение № 15474/22.04.2026 г. по делото, се споменават опасения на жалбоподателя от племенни структури. В проведеното съдебно заседание на 26.05.2026 г., за което съдът е дал указания съгл. чл. 150, ал. 2 АПК относно доказателствените искания, твърдения за опасения на жалбоподателя от племенни структури не са релевирани. Сочените такива в последващото заседание на 23.06.2026 г. съдът не кредитира като доказани, а по-скоро като формулирани за целите на процеса, предвид възможността продължителен период от време същите да бъдат заявени с оглед защитата по делото, липсата на дата на представения в заседание превод на „изявление на законодателен съвет на племе“, на уточнение от къде произхожда този сочен като „удостоверителен“ документ, как е получен от жалбоподателя тъкмо към този момент, както и предвид мотивираното оспорване от ответника за възприемането му като документ по делото. В тази връзка съдът кредитира данните по справка от дирекция „Международна дейност и проекти“ на ДАБ МС касателно Актове от племенните организации (Ш./Сунитски), че в С., особено в източните и селските райони, съществува паралелна система па „племенно право“, племенните лидери издавали писмени или устни решения, сочени по конкретни видове - споразумения за примирие, уведомления за експулсиране от племето или задължения за плащане на кръвнина. Правната сила на тези актове била, че нямали официална държавна стойност, но често се зачитали от местните общности и дори от полицията като средство за деескалация на конфликти.

В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, вкл. по етнически или религиозни причини в С.. Не са ангажирани доказателства член на неговото семейство да притежава статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв, съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение, изводът на административния орган за неоснователност на искането на Х. Р. Ш. за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде

изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателя е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ съответства на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът съобрази актуалната справка за ситуацията в С. при постановяване на настоящото съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

От представената пред съда справки вх. № МД-02-135/03.04.2025 г., с вх. № МД-02-150/15.04.2025 г. и вх. № МД-02-229/15.06.2025 г., изготвени от дирекция „Международна дейност и проекти“ на ДАБ се установява, че към юни 2026 г. С. се намирала в исторически преходен период. След драматичното сриване на режима на А. в края на 2024 г. страната била в процес на мащабна политическа трансформация и икономическо възстановяване. Въпреки премахването на повечето международни санкции през 2025 г., инфраструктурата е силно разрушена, а хуманитарните нужди остават критични. Сигурността се подобрявала, но все още имало райони с присъствие на въоръжени групировки и остатъчни клетки на радикални организации. Наблюдава се масово завръщане на бежанци /над 1 милион души от съседните страни/, което оказвало натиск върху социалните системи.

По отношение на политическа и икономическа обстановка се сочи, че в страната действа временно правителство, което работи по нова конституция и подготовка за демократични избори. Централната власт се опитвала да балансира между различните етнически и религиозни групи, за да избегне фрагментация. Очаквал се икономически растеж, воден от възстановителни дейности, оценявани на над 200 милиарда долара. Валутата била нестабилна, а над 90% от населението живеело под прага на бедността, въпреки притока на преки чуждестранни инвестиции в

секторите енергетика и земеделие.

Според цитирания в Справка от 15.06.2026 г. бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН от 27.03.2026 г., общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024- г. насам достига 1 563 898 души. ВКБООН и хуманитарните партньори продължавали да предоставят основна помощ на новопристигналите и на трите гранични контролно- пропускателни пункта е Л.: Д. Я., селските райони на Д., Д., провинция Х. и А., провинция Т.. Между 2 и 27 март 2026 г. 202 477 души преминали в С., включително 27 343 ливанци и 175 134 сирийци, като значителна част от сирийците изразявали намерение да останат за постоянно. Повечето пристигащи се насочвали към провинциите Риф Д. /селски райони на Д./, Д., Д. и А..

Следва да бъде посочено, че съгласно чл. 21, т. 8 Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекция „М.“ събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства. Предвид специфичните обществени отношения, регулирани от ЗУБ и предвид това, че предоставянето на хуманитарен статут на чужденец по чл. 9 ЗУБ е в пряка зависимост от политическата ситуация в държавата по произход, която често е динамична и бързо променяща се, при преценка законосъобразността на отказа да се предостави такъв статут съдът следва да вземе предвид всички данни за положението в чуждата държава, включително и новите факти и обстоятелства, настъпили в хода на съдебното производство по обжалване на административния акт /така в решение № 441 от 16.01.2025 г. по адм. д. № 7597/2024 г. на ВАС/. С оглед специалната разпоредба на чл. 9, ал. 3 ЗУБ наличието или липсата на реална опасност от тежки посегателства за чужденеца следва да бъде преценявана и на база събития, настъпили след като същият е напуснал държавата си по произход - т.е. и към момента на евентуалното му бъдещо връщане в С..

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице основания да се предполага, че жалбоподателят ще бъде преследван на основанията по чл. 8 ЗУБ. Не са налице и основанията по чл. 8, ал. 5 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито тези по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на председателя на ДАБ към МС е законосъобразно - като издадено от компетентен орган след проведена процедура по разглеждане на молбата за закрила при спазване на всички законови изисквания. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Необосновани са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут /в този см. решения по адм. д. № 1965/2025 г., адм. д. № 1969/2025 г., адм. д. № 972/2025 г., адм. д. № 3546/2025 г., № 3843/2025 г., № 8191/2025 г., № 9938/2025 г., всички на ВАС/.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за

предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното обосновава извод за неоснователност на жалбата, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК вр. чл. 144 АПК, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Р. Ш., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 5251 от 23.10.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез настоящия съд пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ _____